

— Ти що мойому коневі зробив? — питає та за кожним словом: хі-хі-хі-, ха-ха-ха.

Батько говорить сміло, виправдується, що інакше коня не вговкає.

— Я тобі казав: бережи мого любимця, як зіницю ока... Я нарахував дев'ять смуг на його шкурі від нагайки. За кожну відстанеш десять київ... взяти його! й знову регочеться. — Хочу бути справедливим: ні одного більше, ні одного менше, а рівно дев'яносто...

— Твій батько дужий був, і став оборонятися, — гайдуків розсипав, мов снопи. Двох убив таки кулаком. Зацідив так здорово по висках, що гайдук тільки гикнув.

На його кинулася ціла череда, звалили з ніг, а тоді зв'язала мотузами.

Стали батька бити. Б'ють помалу, раз за разом від карку до п'ят, та числять поволі, мов через зуби цідять. А він, мученик, ні пари з уст.

Зтиснув зуби, й мовчить, мов неживий, навіть не здригнє.

Тоді прибігла твоя мама. Вона стала голосити, припала панові до ніг, та просить, благає. Щоб з каменя серце, й то-б зворушилося від сього плачу. А пан лиш регочеться по своєму, та й каже до слуг:

— А ви, гультяї, чому крили від мене, що в мойому селі така гарна молодиця? Зараз її взяти до покоїв та гарненько передягнути, вбрати, мов кралю...

Тоді мама встала миттю з землі.

— Не діждеш, собачий сину, мого сорому — крикнула не своїм голосом небога, — та поки всі отямилась, з усієї сили зацідила пана кулаком межи очі, а далі вхопила кіхтями за лице, а другою рукою за горло.

На силу служба відірвала. Пан стояв з скрівавленою пикою, наляканий. Зпершу не міг і слова промовити, а далі як зарегається: